

regel, som Grundloven omfatter. Her gaar Bestemmelsen ud paa at give Borgerne Sikkerhed mod at miste deres Frihed, saa længe de endnu ikke ere overbeviste om noget, hvori de have gjort sig skyldige. Jeg ser derfor ikke andet, end at dette tredje Stykke i § 15 maa udgaa. Det er, enten man mener, det er rigtigt eller ej, en grundlovmæssig Nødvendighed.

Den sidste Ændring, jeg har stillet, angaar Lovens § 19. Der staar i Paragraffen, at naar en Sag er bleven behandlet ved den offentlige Politiret i Medfør af Loven af 11. Februar 1863 §§ 5—17, og naar den er bleven sluttet i Medfør af denne Lov, skal denne Slutning ikke være til Hinder for, at Justitsministeren genoptager Sagen og begærer egentlig kriminel Behandling i saadanne Tilfælde, hvor Loven udelukker Afgørelse uden Dom. Denne Formulering har Bestemmelsen faaet oppe i Landstinget. Dermed hænger det saaledes sammen, at Loven af 11. Februar 1863 bemyndiger Dommerne i den offentlige Politiret til efter Omstændighederne at afslutte Sagen med en Advarsel eller en frivillig tilbuddt Bøde eller ogsaa ved at hæve Sagen. Men Dommeren kan ogsaa henvise Sagen til kriminel Behandling. Nu staar der i det nævnte Lovforslags § 2, at dette — altsaa f. Eks. at slutte Sagen med en Advarsel eller saaledes, at tiltalte betaler en Bøde — kan Dommeren ikke gøre, det er han uberettiget til, naar der er Tale om disse Forbrydelser, som nærværende Lovforslags § 2 omhandler, altsaa navnlig Voldssager og deslige. Denne Bestemmelse er der vel ikke Tvivl om, at Dommeren vil lyde. Jeg ved ikke, at man har nogen Grund til at gaa ud fra, at Dommerne i den offentlige Politiret ikke skulde følge det Paabud, Lovgivningen giver dem, og jeg antager derfor ikke, at der er nogen Grund til at tro, at de i noget Tilfælde skulde slutte Sagen med en Advarsel, hvis Lovforslagets § 2 bliver vedtagen, der jo forbyder dem at gøre det. Men man kan jo tænke sig, at Dommeren ser fejl paa Sagen. Jeg mener, at en forsætlig Villie hos Dommeren til at bryde Loven kan man ikke gaa ud fra, men jeg antager, at Dommeren ved en Fejltagelse anser sig for berettiget til at slutte Sagen, fordi han anser dette Tilfælde for ikke at falde ind under § 2. De Herrer maa ikke tro, at det er en let Sag for en Dommer i de enkelte Tilfælde at afgøre, om den Forseelse, der foreligger, virkelig falder ind under de Sager, der efter Loven skulle belægges med Legems-

straf. En saadan Afgørelse er svær paa ethvert Punkt. Jeg behøver kun at nævne saadant noget som Begrebet „sagesløs Person“. En saadan Afgørelse er vanskelig i ethvert enkelt Tilfælde. I Almindelighed ved man jo nok, hvad „sagesløs Person“ er. Det er en Person, der ikke har givet nogen fornuftig eller rimelig Grund til Overfald; men om saadanne Betingelser foreligge i det enkelte Tilfælde, kan være ret tvivlsomt.

Jeg gentager, at der ikke er Grund til at tro, at Dommerne ville overtræde Bestemmelser, der ere givne i Loven; det har man ingen Ret til at tro om vore Domstole; de have ikke vist nogen Tilbøjelighed dertil. Meningen maa vel være den, at man gaar ud fra, at Dommeren kan tage fejl, og at han skal korrigeres paa den Maade, at Justitsministeriet siger, at Dommeren efter dets Formening har taget fejl, at hans Afgørelse har været i Strid med Loven, og at Sagen derfor skal henvises til kriminel Behandling. Jeg spørger da mig selv: Hvorfor skal man antage, naar Dommeren har set fejl, at Justitsministeriet saa ser bedre. Jeg mener, at i Almindelighed taget er der ikke Grund til at tro, at den ene kan bedømme det givne Tilfælde bedre end den anden, og jeg skulde være tilbøjelig til at tro, at skulde man vælge, var det dog vist snarere den Dommer, som daglig giver sig af med at dømme i slige Sager, hvis hele Livsopgave det er at dømme retfærdigt og rigtigt, som ser klarere deri end Justitsministeriet. Jeg mener derfor ikke, der er Grund til at give Justitsministeriet Myndighed til at kassere Dommernes Afgørelse og begære Sagen tagen op igen. Jeg finder det ikke blot af den Grund, men ogsaa fordi noget saadant staa i Strid med de almindelige Principper, som Folketinget skulde være det sidste til at gøre Indgreb i, nemlig Principperne om Domstolenes Uafhængighed af Administrationen. Det er en Tanke, som har arbejdet sig op i vort Land, meget langsomt. Det var Stampe, der i Midten af det 18de Aarhundrede begyndte derpaa, og siden har den arbejdet sig frem, denne Tanke, meget langsomt, men stadig med ustandselig Kraft, og den maa nu siges at være hjemlet i Grundloven. Grundloven indeholder jo Bestemmelser om, at Administrationsværket og Domstolenes Værk skulde adskilles saa fuldstændigt som muligt, og det er sket med fuld Føje, da der ikke findes noget bedre Værn for Under-saatternes Ret overfor Administrationens